

Raportarea omului la Spovedanie ține de percepția lui asupra vieții, în general, de nivelul de cunoaștere și de educație, de sănătatea lui, astfel încât unii creștini motivează ne-spovedania lor, prin:

- ⊕ faptul că nu au ce spovedi, considerându-se buni din punct de vedere moral;
- ⊕ lipsa de timp, pentru că sunt alte probleme, mult mai importante, de rezolvat;
- ⊕ neputința „deschiderii” în fața unei alte persoane, mai ales a preotului;
- ⊕ problemele lor sufletești nu pot fi catalogate drept păcate și, în definitiv, sunt problemele lor, pe care, într-un sfârșit, le vor depăși.

Nu există om perfect pe pământ, ceea ce înseamnă că nici eu nu sunt perfect; pot greși față de Creatorul meu, față de semenii mei, dar și față de mine; iar Spovedania este o șansă oferită de Dumnezeu, nouă, oamenilor, pentru a ieși din această stare de automulțumire și a crește spiritual în iubire față de Dumnezeu și de semenii.

PSIHOLOGIA ȘI SPOVEDANIA

Duhovnicia este arta de a renaște omul spiritual, presupunând și o componentă psihologică, deoarece lucrează cu sufletul, dar depășește limitele psihologice.

Duhovnicul, în scaunul Spovedaniei, nu ne oferă soluții omenești la problemele noastre, ci ne împărtășește harul Duhului Sfânt, spre iertarea păcatelor și nașterea la viața în Hristos, care este bucurie și pace în Duhul Sfânt.

Spovedania este, din perspectiva psihologiei, psihoterapie ortodoxă, în sensul că duhovnicul lucrează la vindecarea sufletului și cu mijloace psihologice, dar este mai mult decât psihoterapie, este lucrare harică de refacere a legăturii omului cu Dumnezeu, Izvorul vieții.

Căutarea și alegerea duhovnicului:

Duhovnic este cel ce are și dăruiește Duhul Sfânt.

Misiunea duhovnicului este să ajute la creșterea fiului duhovnicesc și să-l facă din rob al păcatului un om liber; să-i dăruiască libertatea pe care ne-a dăruit-o Hristos, aceea de a iubi pe Dumnezeu și pe semenii.

Duhovnicul trebuie căutat cu răbdare, rugăciune și speranță, dintre cei iscusiți; el trebuie să fie bărbat înalt după virtute și înțelept în cele dumnezeiești.

Pregătirea pentru Spovedanie:

Fiecare mărturisire a noastră este unică; de aceea, trebuie făcută cu sinceritate, cu părere de rău pentru greșeli, dar cu nădejde în iubirea milostivă a lui Dumnezeu, fără teamă, după o pregătire prin rugăciune și cercetarea conștiinței.

„Mărturisiți-vă unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului.”

(Iacov 5, 16)

Concept: Sectorul teologic-educățional al Patriarhiei Române
Autor: Pr. Lect. Univ. Dr. Vasile Gavrilă
© 2014 - Editura *Basilica* a Patriarhiei Române
Tipografia Cărtilor Bisericești a Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă
Pliantul se distribuie gratuit.

Parohia:

.....

Adresa:

.....

Contact:

.....

TAINA SFINTEI SPOVEDANII

- Renașterea la viața în Hristos -

„Atunci Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Așa cum Tatăl M-a trimis pe Mine, tot astfel și Eu vă trimit pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele li se vor ierta; căroră le veți ține, ținute vor fi.”

(Ioan 20, 21 - 22)

IMPORTANȚA SPOVEDANIEI

⊕ Spovedania sau mărturisirea cu pocăință a păcatelor reprezintă una dintre cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii, prin care se dăruiește iertarea păcatelor (de către episcop sau preot – în mod văzut, de către Hristos – în mod nevăzut) celor ce se căiesc de păcate și le mărturisesc duhovnicului.

⊕ Întrucât păcatul înseamnă boala neascultării de Dumnezeu, adică moarte, (ascultarea de Dumnezeu însemnând viață), înțelegem că starea de păcat este o stare de moarte, de înstrăinare și de despărțire a omului de Dumnezeu – Izvorul vieții; însă, prin mărturisire, omul iese din această stare.

⊕ Spovedania trezește conștiința, o curăță, o luminează și-l renaște pe om spre o nouă viață; este șansa omului de a redeveni fiu al Împărăției lui Dumnezeu, prin har.

INSTITUIREA SFINTEI TAINI

Spovedania a fost instituită de Mântuitorul Hristos prin faptul că El Însuși a săvârșit-o, acordând, Cel Dintâi, iertarea păcatelor, și dăruind aceeași putere Apostolilor Săi și urmașilor acestora.

După Înviere, înainte de Înălțarea la cer, Mântuitorul le spune ucenicilor: „**Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele li se vor ierta; căroră le veți ține, ținute vor fi**”. (Ioan 20, 22)

PAȘII SAU ETAPELE SPOVEDANIEI

- ⊕ conștientizarea păcatului și hotărârea de a-l părăsi;
- ⊕ alegerea duhovnicului;
- ⊕ mărturisirea păcatelor, în duh de pocăință și smerenie;
- ⊕ lupta de a nu repeta păcatele, de a lucra virtutea, sub ocrotirea Bisericii, prin călăuzirea duhovnicului.

UNDE NE SPOVEDIM

În biserică, în fața icoanei lui Hristos, prezent în chip nevăzut, având martor un duhovnic (arhieru sau preot), care, prin harul duhovniciei, poate mijloci iertarea păcatelor.

CÂND NE SPOVEDIM

A patra poruncă bisericească ne îndeamnă să ne spovedim și să ne împărtășim cel puțin în cele patru posturi de peste an; iar Sfântul Simeon al Tesalonicului ne sfătuiește să nu întârziem mai mult de 40 de zile, pentru că nimic altceva ca lipsa de mărturisire nu dă atâta putere demonilor și gândurilor potrivnice nouă, de a hrăni în inima noastră greșelile nemărturisite.

CUM NE SPOVEDIM

Mărturisește-te ca și cum acest ceas ar fi cel din urmă, ca și cum ar fi ultima oară aici, pe pământ, când poți aduce pocăință pentru toată viața ta, înainte de a pași în veșnicie și a sta în fața judecății lui Dumnezeu, ca și cum ar fi ultima clipă când poți să arunci din suflet povara unei îndelungi vieți trăite în păcat și nedreptate, pentru a intra liber în Împărăția lui Dumnezeu.

ROADELE SPOVEDANIEI

Iertarea sau dezlegarea păcatelor:

- ⊕ „*Căci precum prin neascultarea unui om s-au făcut păcătoși cei mulți, tot așa prin ascultarea unuia se vor face drepecți cei mulți*“ (Romani 5, 19);
- ⊕ Sfinții Părinți consideră că prin această Taină se iartă toate păcatele pe care omul le mărturisește în stare de pocăință.

Împăcarea cu Dumnezeu, cu Biserica și cu sine:

- ⊕ se dobândește prin pocăință sinceră și prin iertarea păcatelor.

Bucuria pocăinței:

- ⊕ Spovedania este, în primul rând, o *întoarcere (convertire) și o împăcare*; este întoarcerea noastră la Hristos, a Cărui iubire pentru noi nu are limite, Care niciodată nu Se îndepărtează de noi, doar noi, deseori, ne îndepărtăm de El; este o convertire care aduce bucurie curată, când putem spune: „*Dă-mi, Doamne, să petrec cealaltă vreme în pace și întru pocăință și să dobândesc întru această viață darul Tău, iar în cealaltă, fericirea de veci*” (rugăciunea a doua după Taina Sfintei Spovedanii, *Carte de rugăciuni*, tipărită cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2010).

SPOVEDANIA ȘI ÎMPĂRTĂȘIREA

Nu ne putem împărtăși cu Sfânta Euharistie de fiecare dată când ne spovedim; trebuie să primim binecuvântarea (acordul) duhovnicului; de asemenea, nimeni nu se poate împărtăși fără Sfânta Spovedanie; însă este bine să nu uităm că scopul Sfintei Euharistii este împărtășirea credincioșilor și desăvârșirea sau sfințirea lor.

CANONUL LA SPOVEDANIE

Duhovnicul, ca un bun doctor, ne va rândui un canon spre îndreptare, care poate consta în:

- ⊕ eventuala oprire, pentru o vreme, de la Sfânta Împărtășanie, în funcție de gravitatea păcatului, pentru căință;
- ⊕ anumite rugăciuni, însoțite de post și acte de milostenie;
- ⊕ un program de întărire duhovnicească în lupta cu ispitele.

Canonul este un mod de viețuire care duce la însănătoșirea sufletească a creștinului.

Nu trebuie să ne mârhească asprimea sau, dimpotrivă, blândețea canonului și nici să ne lăsăm influențați de canoanele primite de semenii noștri. Duhovnicul caută mai întâi la dispoziția sau starea sufletească a celui care se spovedește, apoi la păcatul spedit; ca un doctor care nu prescrie pentru aceeași boală aceeași rețetă, nici măcar la doi „pacienți”, ci are pentru fiecare o anumită rețetă, adaptată la starea fiecăruia.

SPOVEDANIA ÎN SITUAȚII SPECIALE

Pe lângă Spovedania obișnuită a credincioșilor, mai există și situații speciale în viața noastră: când urmează să parcurgem o etapă importantă (să botezăm, să ne cununăm sau să cununăm pe alții); când avem pe cineva apropiat bolnav; când femeia urmează să nască; când plecăm într-o călătorie mai lungă; în toate aceste situații este bine să ne spovedim și, dacă primim binecuvântare, să ne și împărtășim. Atunci mergem la duhovnic, dacă avem, și, dacă nu avem, ne căutăm un duhovnic (pentru o pregătire mai intensă).